

ЛИЛИЯ. Майко, не го хули. Нали ти казваше, че майчиното сърце прощава всичко. Ако предъ насъ, Андрей е сгрешилъ, ти трѣбва да му простишъ, защото и за него не е било леко да се реши на това. Той си отива, майко. Всичко е прибрано въ стаята му. Нима послѣдната му нощъ въ тади къща ще бѣде нощъ у врагове?

ЕЛЕНА. По добре отъ тебе зная, че майката трѣбва да прощава. Но, всичко има граници. Андрей грѣши не за пръвъ пътъ. Нима забравяшъ, че Андрей грѣши не за пръвъ пътъ? Забравяшъ ли, скандала прѣди осемъ години? Забравяшъ ли, че ние му простихме?

ЛИЛИЯ. И майчината ли любовъ има граници? Ти знаешъ ли подбудитѣ, които ся го накарали да се опълчи срѣщу насъ и да пренебрегне своите интереси? Не разбирашъ ли, че за него има, сигурно, нещо по важно?

ЕЛЕНА. Да разкъсашъ нервитѣ ми ли искашъ? Това ли искашъ? Добре- ти ще успѣешъ. И безъ тебе, той достатъчно се погрижи да ги разкъса. Ние сме лоши, той е добрия... Добри щехме да бѣдемъ, ако ви оставихме да играете по улицитѣ, да тичате боси изъ калтѣта, да станете уличници. Нали тогава щехме да бѣдемъ добри?

ЖОРЖЪ. Лили, моля те, бѣди разумна. Не виждашъ ли, че майка ти има право. Отдалече всичко изглежда красиво. Отдалече, той изглежда герой. Но защо не се тамъ да чуешъ, какъвъ езикъ държа, въ качеството на "въщо лице"! Татко е страшно угорченъ.

ЕЛЕНА. Разбира се, повѣри му цѣла фабрика и той се отплати... Това е моя синь, моя синь!...

ЖОРЖЪ. Татко мисли, че вече нѣма да може по нататъкъ да заема тази длѣжностъ Андрей.

ЛИЛИЯ. Жоржъ, ти какво мислишъ? Мислишъ ли, че Анд